

V širším slova smyslu je slovo liturgie převzato z řečtiny, kde znamená službu ve prospěch lidu. Liturgie církve je Kristovo dílo, jeho činnost ve prospěch lidu, která je konána církví jako účast na díle našeho vykoupení. Nový zákon slovo „liturgie“ (leitúrgia) používá nejen pro slavení bohoslužby, ale i pro hlásání evangelia a konání skutků lásky. Proto se také říká, že jde o vnější vykonávání Kristova kněžství. Liturgie je tak v církvi chápána jako slavení Kristova díla našeho vykoupení.

Toto slavení je dílem celé církve. Nikdy není soukromým úkonem. I když kněz slouží Mši sv. sám, nebo když se člověk sám modlí Liturgii hodin (neboli Denní modlitbu církve čili Breviář), není to činnost osamocená, ale činnost celé církve. Mše sv. je účastí na oběti Kristově a je jejím zpřítomněním, takže se každá Mše sv. vlastně připojuje k dalším Mším slaveným všude po světě. A kromě toho musíme mít na paměti, že součástí každé liturgie jsou i andělé a svatí, které sice nevidíme, ale to ještě neznamená, že nejsou přítomní.

Když mluvíme o činnosti, musíme mít na zřeteli to, že jde o činnost nejen vnější, ale především vnitřní. Proto musíme říci, že liturgie je také účastí na Kristově modlitbě, která se obrací k Otci v Duchu svatém. To platí pro Mši svatou, liturgii svátostí, denní modlitbu církve a pro jakékoli jiné liturgické slavení.

Protože je liturgie především konáním Kristova díla, které slavnostně zpřítomňujeme v modlitbě, má být liturgie důstojná a má se soustředit na věci Boží. Tím se samozřejmě neříká, že má být člověku vzdálená. Jde jen o to, že by se měla obracet na prvním místě k Bohu, a ne k naší zábavě nebo potešení. Takové věci jsou také dobré, ale nejsou tím nejdůležitějším. Liturgie nemá na prvním místě za úkol zpříjemňovat prostředí, setkávat se s milými lidmi, nebo vytvářet milé společenství. Jejím cílem je oslava Boha a když vytváří společenství, tak je to vždy na prvním místě společenství s Bohem, které až následně přerůstá do společenství mezi lidmi.

Je to modlitba celé církve, takže se v liturgii používají texty, které jsou stejné, nebo aspoň skoro stejné napříč kulturami a národy. Nejde totiž o „naši“ liturgii, ale o liturgii Boha a celé církve. Proto je duší liturgie Písmo, a proto jsou i ostatní texty připravené a napsané v liturgických knihách. Jejich staleté užívání a zdokonalování nám tak ukazuje nejen církevní oslavu Boha v současnosti, ale napříč celými dějinami církve.

zdroje/doporučená četba

Sk 13, 2: Když konali bohoslužbu (řecky: leitúrgúntóv) Pánu a postili se, řekl Duch svatý: „Oddělte mi Barnabáše a Saula k dílu, k němuž jsem je povolal.“
Katechismus katolické církve 1066—1075